

הכלית האדומה וכך היי קודם הנוצול עכ"ל). שקודם הנוצול היי האדומה (מזוקק וזך כקפיר ואזן צדולח. ונואל ונוילל שהעננים העילים וואד האדומה היו זכים והיו ונויטשים והיי לחת השונק עוצר ונוצור אל עצר ולא נעשה שום גוון. ואחר הנוצול קעשה הצורה יתי אוח צקפה צקוים נשתלשל הדצר עד לנוטה צעוהיז קנעשה עיפ הטצע ודי לונצין: (עיב אשר נוולל צכהינה יד קדשו על הגליון הקי כתם פז): ואמר עזר. שהוא הפי יהיי צענני ענן. היינו כפרטיי בשתעלה צונחצנה לפני להניח חסך ואצדון לעולם. היינו קערה הענן נקצה יגס הארץ איננו ונוצוכן ואם יצא עה סיהי לריך אצדון. אז ונראהה הקספת שהוא אוח הצרית קלא יצא ונוצול לעולם. עיד קאנורו זיל (מגילה די"ג ע"צ). קציה ונקדים רפואה לנוכה :

פרשת לך.

ויתן לו מעשר טבל. יש לדקדקונונה נתן לו הצרחה ונעשר הלל לא לקח כלום ונוולך קדום. כדכהיי אחיז ויאנור הצרם אל וולך קדום הרנוותי ידי וגוי חס ומוט ועד שרוך נעל ואם חקח ווכל אשר לך וגוי. וכן יליד דכאן כתיב ויתן לו ונעשר ווכל. ונסנע דיתן רק ונעשר. וצפי וילא גבי יעקב כתיב. כל אשר חתן לי עשר אעשרנו לך. ודרבו חזיל (כתובות דף ב' ע"א). שנתן מוונק סהיא בני פעוים ונעשר. וי"ל הענין כך הוא דהנה כאשר אנור לו וולך קדום הן לי הנפש והרכוש קח לך לא רלה הצרחה ליקח ונונו כלום ונשום דאצרהס היי קונא ונתוה. ובען וולך קדום ואנור לאצרהס הלל אחה הללת זאת וצוטי של ים והרי הוא סלך ובצר זכו העניים צועיית הונעשר ונהי דאחה יכול לעחול חלק סלך אצל חין אחה יכול לנחול חלק העניים וקח לך ונוני עכ"פ הונעשר סיהיי לך ליתן להעניים. השיב לו אצרהס כי לא יקח ונונו אפילו כדי שיעור עעות ונעשר. כי כתיב עשר העשר ואנוחזיל (שבת דק"ע). עשר צעניל שהתעשר. נוולל דהונעשר גורם להתעשר ולא תאמר חני העשרתי את הצרם. ושאל אהו עלך קדום ונה תעשה צונוון עניים. והשיב לו סיתן להם העעשר וזכיו. נוולל דלל עשה אצרהס עקק עוב עס וולך קדום לכן נתן רק פעם ח' ונעשר. אצל יעקב היי יסן על ונטיח והנווללכים לקחו הכצטים עפדר לצן לעדרו. (כנויש רטיי זיל צפי וילל על פסוק ואשא עיני וארא צחלוס וגוי יעוים). וכל לו חריוח צנקל. לכן נתן בני פעוים ונעשר. היולל

לכו וחת דלס צל לחדס ריוח צנקל. חפטר דלריך ליתן ציפ ונעשר דהיח חוונס :

ויאמר אברם וגוי מה חתן לי וגוי ובן משק ביתי היא דמשק אליעזר ויאמר הן לי לא נחתח ירע והנה בן ביתי יורש אותי ותנה דבר ה' אליו לא יירשך זה כי אם אשר יצא ממעיך הוא יירשך. פרטיי זיל דונסק צגנורח סלנו דרשו נוטריקון דולר ייזקה ונהורת רצו לאחרים. ולפי זה לריך להצין התחללות אצרהס לפני הקציה. דכתיב אחר זה ויאנור הצרם הן לי לא נהתה זרע והנה צן ציתי יורש אותי. שהציא רחי לקמיר ח"ע. דלדרנה ונעליוחל הוא. שתלנעידו שחשוצ כצנו כאנורס זיל (סנהדרין די"ט ע"צ). כל הנולמד לצן חצירו תורה ונעלה עליו הכחוצ כאלו ילדו. שהוא יירש אוחו. וגם עה שכתוב והנה דצר הי אליו כי חס אשר ילא ונונעיק. הוא יירשך. לכאורה הוליל זרעך הוא יירשך. וי"ל עיפ דנוקובל צידינו דהעושה תנועות והתנהגות טראה ונרצו צעעת עשיית ונלוח או דצר קדושה. והוא עושה צלל סכל וצלל כוונה. הרי זה דצר פחיתות וגרוע וואד. וזיפ ויאנור הצרם וגוי ונה חתן לי ואנכי הולך עריכי צלל זרע. וכן נעק ביתי הוא דונסק אליעזר. רזיל יס לי תלמיד כזה סחין מוסיק וחולך להצין צדעתו לחדש ונעלנו לעשות צכוונה ענדת הי. רק עושה תנועות והתנהגות טראה ונוני חעים שאינו צונדרגה הזאת. וזה כוונת רטיי דולה ונעקה ונתורת רצו לאחרים. רזיל כונו טראה ונרצו עושה כן יעשה צלל דעת וכוונה. וכן ונלונדה לאחרים לעשות כן. ויאנור הצרם. התחלל ח"ע צכפלים. חדא הן לי לא נחת זרע. ועוד והנה צן ציתי יורש אותי. שאינו נקרא תלמיד סלי יורש אותי. רק צן ציתי יורש אותי. והנה דצר הי אליו לא יירשך זה. הצטיח לו סני הצטחות. אחת סיהיי לך זרע. ועוד אפי ילא ונונעיק. רז"ל סילי לנגד צחינתך סיהיי צצחי חדשה. כידוע שפורס נפונחו של אצרהס הוא צחי חסד. וסורי נפונחו סל ילחק הוא צחי גבורה. וענדתו תהיי צצחי חדשה כונו פורס נפונחו והוא יירשך : **וימצאה** מלאך ה' וגוי ויאמר הגר שפחה שרי אי מזה באת ואנה תלכי ותאמר מפני שרי גבירתי אנכי בורחת. סנעתי ונוויה הגהיק חדיע זלהיה. דלכאורה קסה שהנווללך שאל אותה סני דצרים חי עזה צחת ולצת. תלכי. והיא ססיצה רק על אחת נפני קרה גצירתי אנכי בורחת. וייל דצויה סאנורה נפני קרה גצירתי אנכי בורחת יס צוח טסובה גם על חנה תלכי. דדרך הצורה ונחונת שהוכרח לצרוח לא